

Makin finnst bara hjá kannibalum og politisku morðanna londum

MEIRI ENN MARGHÁTTLIGT ...

Mær var lesandi grein av Siegfried Skála, lögtingsmanni, har ið hann eins og hann loyvd: sær at gora á fundi í Havn til seinasta lögtingsval leggur á kroppin á P. M. Dam og brikslar honum hans fútt í A.T. og øðrum fyrtekum.

Eg varð meiri enn undrandi, tí hvat hevur hesin harri »presterað«? Eg minnst meg hava sæð hansara navn undir einum bønarpetti í »Dimmalætting«.

I hesum petti biður hann P. M. Dam so bønliga um fyrigiving, tí hann hevði borið ósonn tíðindi, út um landið um hann.

Vil hesin maður eina ferð enn koma sær í ta ikki stuttligu stöðu at nýðast at tryggja P. M. Dam um at lata náði ganga fyrri reit. Tað er ikki sagt, at P. M. Dam stæppur honum frá revsing ella at fara inn um, um tað verður ov gæli við útspillingini.

Latum okkum lata harra lög-

Sannleikin trívist best

Sum tann leiðandi flokkurin av fólkaráðgjafum landstýrissamgongu vann javnaðarflokkurin valstríð, soleiðis at samgongan misti ikki meirutan, og skuldi tað tí verði meiguleiki fyrri framhaldi hjá somu samgongu, men so varð ikki. Og tað er tí ikki lögð um forarar javnaðarflokksins eru illa við av hesum, og at tað falla hörð og kvess orð. Tí tað var neyvan nakar ið droymdi um annað, enn at sama samgonga kom at sita við leimandi 4 ár.

Nú er tað so, at tað er mestsum bara tann eini flokkurin av gomlu samgonguni sum stendur fyrri skotum, og hetta er sjálvandi ikki rætt, tí sambandsflokkurin (menn) eiga ikki minni skot fyrri enn karkaligu gerð við at fáa javnaðarflokkinn út úr landstýrinum.

Ja sambandsmenn vóru uttan íva teir stóru karkarnir.

Hvørt oyra, sum hoyrði sambandsflokksins formann Johan Poulsen's úttala seg valnáttina um lóslíð, var ikki tað minsta í íva um stöðu hansara, hvussu hann vildi stilla seg fyrri eini samgongu við javnaðarmenn.

Eftir Johan Poulsen's rødd at hoyra, so var maðurin ikki sort appostur uppá veljararnar fyrri teirra stöðutakan.

Lat tað tí vera sagt, at hava javnaðarmenn (flokkurin) nógv ilt at minnst gl. sjálfstýrissflokkinum, so er tað ikki minni at minnst sambandsflokkinum fyrri tann ljóta atburð, hann sýndi.

Sambandsmenn siga seg harnar yvir, at flokkurin ikki kom aftur í landstýrið, og í hesum ívast eingin, men teir vildu bara ikki hava eina samgongu við javnaðarmenn; men hevði tað verið meiguleiki hjá teimum at fingið eini uttanum javnaðarmenn, ja so lóvdu teir ikki hvept seg tað minsta við. Men henda meiguleika lóvdu teir tibatir ikki.

Nei, lat okkum javnaðarmenn vera ærligar og ikki bert høgga eyguni út tí eina ravninum tí sambandsravnurin er tann skaðiligari.

Hetta nýtið eingin at vera í íva um.

Javnaðarmaður.

tingsmannin Siegfried fáa tað ráðið, at tað er best fyrri hann sjálfan at minnst til, at hann býr í glashúsið Heldur hann, at menn hava gloymt Tinganessakina.

Har fór eisini fyrri bakka, og spældi ikki harra Siegfried Skála eina høvuðsrolluna?

Og heldur hann, at menn hava gloymt alla ferðirnar, borgmeistarinn við atburði sínum hevur fingið Havnar borgarar at rodn.

Tað er ikki eltið, harra Skáli, at ein hittir ein bát, ið kann ferga ein aftur til staðin, tá ið ein hevur ov høvurtungur.

Og heldur er ta engin loyna, at menn rista kross fyrri seg fyrri hans ara borgemeistarhúshald.

Tað hevur verið ein lukka, siga skólegare, at tað hava verið so ovurhanda góðar tíðir í Havn — av javnaðarmanna landstýrisins ávum — ella hevði verið heilt gæli og ikki bara periodiskt gjaldslit.

Men at hann sum fólkaflakksmaður skal hætta sær at nevna A. T.s vannlagu.

Aftaná at P. M. Dam hevði fingið til vega tann pening, sum landstýrið hevði bundið seg til at veðhalda fyrri — eina hálva millión í láni — til endurreisning av A. T., gjørdi fólkaflakkin tað sadistisku gerð at proklamera, at treyt-

in fyrri tingsins veðhald var, at sjálfur P. M. Dam skuldi greiða atkvøðu fyrri, at hvørki hann ella nakar, sum hevði sitið í stýrinum fyrri A. T., skuldi veljast í stýrið tá aftur ella nøkrum sinni í ævium tíðum.

Soleiðis jakstraður frá A. T. av fólkaflakkinum kom P. M. Dam einki at hava við A. T. meiri at gera og kundi soleiðis hvørki rætta tí eina hond ella volda tí mein.

Men fólkaflakkin og fylgisneytar tóku alla ábyrgdina fyrri A. T. driftni.

Undir P. M. Dams leiðslu tapti hitt almenna ikki eitt oyra uppá A. T.

Hetta er sannleikin. Tapið, sum órættvisiliga komst av A. T. kom tá ið fólkaflakkin hevði koyrt P. M. Dam frá og tik- ið alla ábyrgdina, alt annarsvið.

Tilika samtykt, tilika forfylging, sum fólkaflakkin saman við fylgisneytum settu ímóti javnaðarmanninum P. M. Dam hevur eingin sæð mæla til í Norðanlondum. Ein skal fara til kanibálarnar og politisku morðanna lond fyrri at finna nakað líkandi.

ANDLAT

Niels Pauli Nónstein, Hvalbæ andaðist á Landssjúkrahúsinum hósdagin — hann var 46 ára gamal.

FÆRØSK MARGARINE

Vita No 1

VITAMINISERET

FÆRØSKT PRODUKT

FINT PRODUKT

Heðin Brú: LEIKUM FAGURT ...

153

ligu óvrigheitini, um hon fær at vita, hvussu vit hava gjørt við roknskapin?»

»Hon fer at døma okkum til bót og straff. Vegurin sum forir til livið er trøngur, vandarnir eru nógvir fyrri tey, sum vandra hann. Men hon fær einki at vita, tað er veruleiki aftan fyrri tey tolini, eg havi sett upp.« sigur Bjarni Berg.

»Ja, men um nú óvrigheitin spyr hesar nýggju menninar, vit skylda til«

»Ja, teir leggja roknskap fram, sum vísir, at teir eiga hjá okkum tað, vit hava sett upp. Teir vita alt, skilja alt, og hava egnan roknskap, sum vísir hvussu skuldin er komin og alt.«

»Men um teir nú svíkja okkum, krevja hesa tilgjørdu skuldina inn?« ræðist stjórin.

»Tað nyttar teimum einki, teir fáa einki burtur úr tí uttan at opinskáa seg sjálvan sum falskar. Um tað skuldi staðið á, kann eg altíð prógva, at vit skylda teimum einki. — Ja, vit kundu enn tá steynt teimum fyrri svik og sloppið væl burtur úr tí, so góðtrúir hava teir í grundini verið. Men tað gera vit sjálvandi ikki av menniskjansligum grundum. Og teir vita ikki hvør av øðrum, kunnu ikki tala saman og yvirleggja nakað um hetta.«

»Hvussu nógvir eru teir?«

»Bert fimm. Er tað nakað? Drúgvast finna vit fimm hugsjónarmenn millum øll tey nógvu viðskiftafólk, vit hava. Sjálvt í tí arga staðnum Sodoma vóru fimm.«

Bakka-Hanus var nogdur. Við Guds hálp fer hetta at laga seg. Hann gevur fulltrúanum hondina og takkar fyrri hjálpina, sigur, tað er ein dýr náðigáva, at hava fingið so gott fólk at hjálpa sær. Lovar at minnst hann tann dag, felagið er komið so mikið uppundan aftur, at tað kann takka við pengum.

Eftir henda dag lætmaður hettanirnar um húsagang nakað av, so nú var vón um at felagið fór at hóra eina tíð enn. — Tá ið neyðin var størst, var hjálpin mangan næst. Teir fingi tilsegn

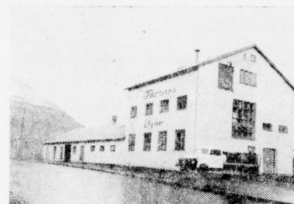
FØROYA BJÓR Hapadráttur

Hósdagin 31. januar 1963 varð trekt í FØROYA BJÓR happadráttinum.

Vinnarar vóru:

Bjarne Zakariassen, Streymnes, vann eina stýrisleðu.
Jonhard Hansen, Lørvik,
Karlina Jacobsen, Funning,
Kristian Johannesen, Víkum, Klakksvík,
Jógvan Fagnaklett, Kollafjörð,
vunnu 1 ks. FØROYA BJÓR mineralvatn hvør.

Tá tygum hava eitt ella fleiri sett av kapslum við numrunum frá 1 til 10, send teir til:

FØROYA BJÓR
KLAKKSVÍK

Trekt verður aftur 28. februar, og vinningar verða tá: 1 skíur og 4 ks. FØROYA BJÓR mineralvatn.

Bið um tað besta, bið um FØROYA BJÓR sjálvandi.

GRÓT OG SKERVUR

Øll, ið vilja keypa skerv ella grót, eiga at venda sær til kommunukantorið.

Grót og skervur megu vera goldin fyrst, áðrenn tey verða heimað.

Bilstjórar verða ámintir, at teir ikki kunnu heimta grót ella skerv uttan við einum limi av vegnevndini ella einum umboðsmanni fyrri kommununa.

FROÐBIAR SÓKNAR KOMMUNA

154

frá teimum, sum harðast trokaðu á, at teir skuldu biða so og so leingi — men meira borg fingi teir ikki.

Nú fór Bakka-Hanus út á ferð. Ikki handilstjórin, men trúboðarin. Hann fór at vitja brøður og systar í Harranum. Landsavnin skuldi fáast í lag.

Landsavnin var í grundini frammanundan. Smáflokkar, hvør við sínum samkomuhúsi vóru víða um oyggjarnar. Aðrastaðni sótu einsom systkin í Harranum við ongum samkomuhúsi. Tey ætlaði hann eisini at vitja. Øll vóru tey so aftur við felags trúarlaga ein eind fyrri alt landið. Men tað, sum hann nú hevði fingið kall til at gera var, at nora arbeiðsokið hjá øllum hesum systkjum í Harranum, til ikki bert at snúgva seg um himmiríkis sakir, men eisini um jarðaríkið. Land og fólk var í neyð. Nú skuldi Guds fólk stiga fram og bjarga úr neyðini. Hetta var tann nýggi boðskapurin, hann hevði fingið at bera.

Á tæmbi av heilagum anda, steig Bakka-Hanus upp á talara-stólarnar í samkomuhúsum og bar henda boðskap fram, talaði við myndugari rodd um sínar opinberingar, sitt kall, sín bardaga við Gud — »Tit, sum eru Guds dýrabaru børn, ið frelsarin hevur bjargað til ævinliga sælu við sínum heilaga blóði á Golgatha, farið nú, tá ið lögtingsval verður aftur og atkvøði fyrri okkara val-evnum. Farið út á gatur og strætir og tali við menniskjuni og umvendi tey til at vera livandi steinar í guds pavlan á jörðini — Og líti á tað, tykkara lon skal vera stór pá tann eina dag. Ta stráld, sum nú er í Føroyum, skulu vit guds úrvaldu broyta til gullöld, tá ið øll neyð og øll fátækt skal hvørva.«

Uppímillum kom flogið yvir hann, tá ið hann profetaraði og við ørnumum á lofti útlegði Guds vilja og vegir fyrri fólksins fram-tíð.

Hetta festi í hjørtuni. Boð gingu av hesum gudbornu røðum so víða sum systkin í Harranum funnust. Sovorðið hevði eingin